
Steiner János

Ad dictum

Hittel koronázva és hitetlenül az emberben,
nem tartok tenyeret szánakozásra.
Nem kérek és nem koldulok a rideg falak,
kihűlt tűzhelyek és bezárt kapuk előtt.

Ladikom tompa koppanása túlpárt fővényén
Nem várat magára és erőim elejét hígítja
a kegyetlen tudat, mit gyengülő elmém
felpörgött árja teherként tesz élém
a sivatagi napok perzselő tüze alatt.

Azt nem sejthetem, mikor járok odafent,
életem csúcsáról mikor tekintek alá,
de félem álmomban is az örök hideget,
hallom a fentről guruló göröngy zaját.

Kisebb tűzben, s több lánggal elégni
Hallom a távolból a csipkebokor szavát.
Egy árva madárka köszönt naplementét
De ki léssen az ki figyeli e csendes danát?

Kalmar, 2010, kikelet havában

Bajak Zsuzsanna rajza

A Sátán kutyája

A Hit még erős volt
Katedrálisok méhében
Fürge dongó módjára
Munkálkodott embere.

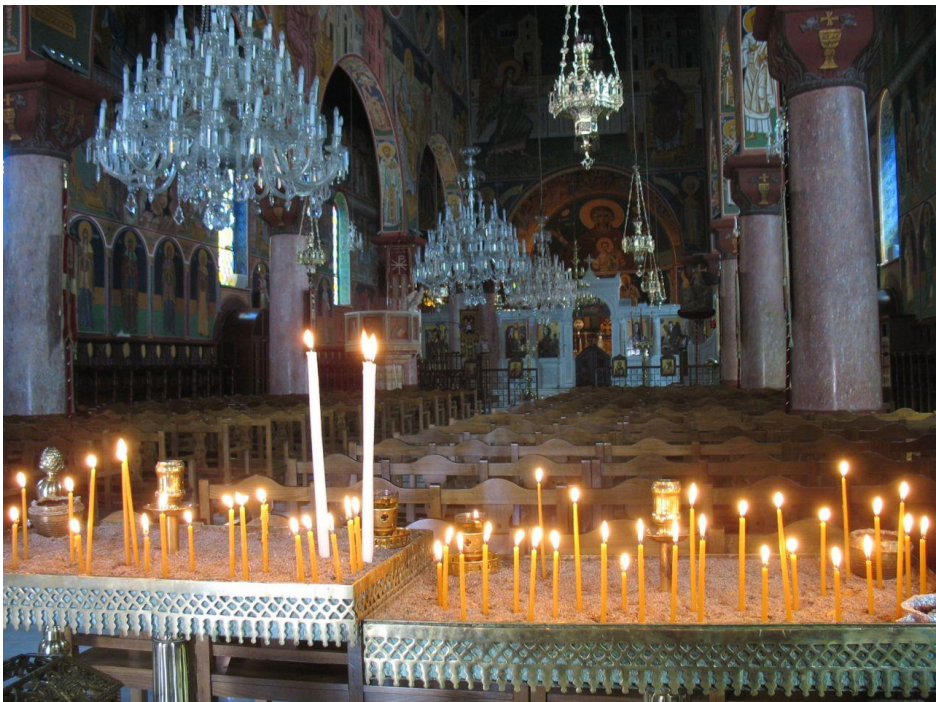
Az Ige szilárd volt,
Szó és tett egymásé.
Hűséges árnyékként
Sohasem hagyta el.

Történt ott valami.
Az Egy része letört
Sötét Úrként hívta
Csalárd számítás
Szolgaként életre
Félelem koronával
Fejét betetézte.

Urat szolga illet
Alázattal felfelé
Bűntudattal les.

Ebnek született
Oktalan páriának
Árnyékává lenni
Rossz gazdájának.

Álmában, ha futott
Szabad mezőkön
Táncot járt a lába
Konok hagyomány
Buta megszokás
Vicsorgott a sarkon
Nyakán kolonc volt -
A Sátán kutyája.

Ne bántsatok...

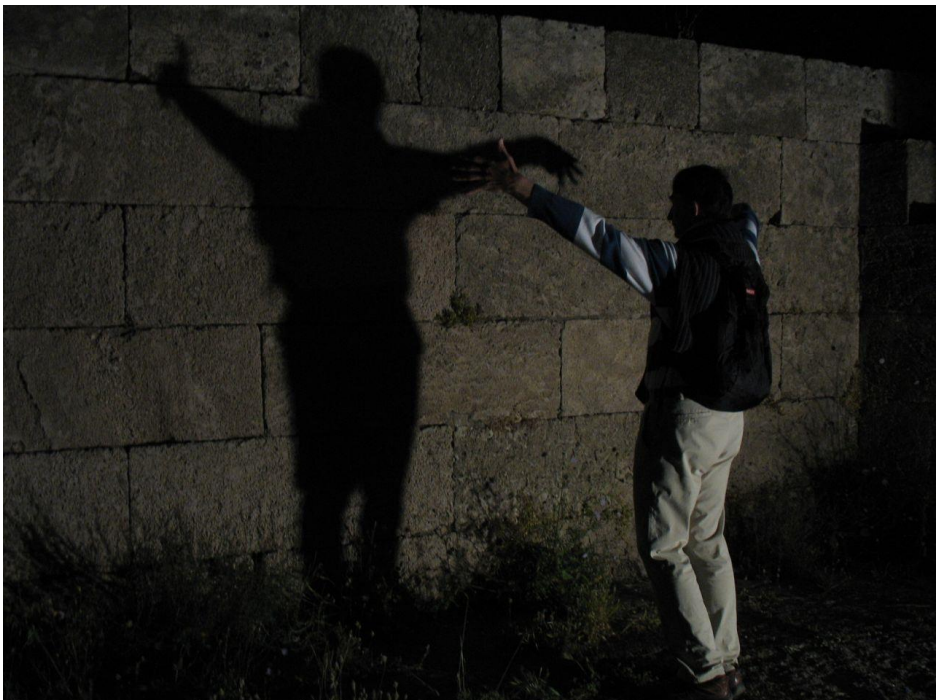
Ne bántsatok,
Gondolatok.

Testem gátjain
Lelkem gályáján
Viharok éjjelén
Evezős karommal
Dagály ellenében.

Villámsújtotta
Vén fűzfa
Tátongó üres
Odva belsejében

Hajnali kongó
Tornyok baglya
Poros padlások
Szürke rabja.

Ne bántsatok,
Gondolatok!

A szerz fotói

*Hervad már ligetünk, s díszei hullanak,
 Tarlott bokrai közt sárga levél zörög.
 Nincs rózsás labirinth, s balzsamos illatok
 Közt nem lengedez a Zephyr.
 Nincs már symphonia, s zöld lugasok között
 Nem búg gerlice, és a füzes ernyein
 A csermely violás völgye nem illatoz,
 S tükrét durva csalét fedí.*
 (Berzsenyi Dániel, 1804 után. Részlet)

Kedvemre való e színeknek lángholása,
 Tűnő időnek állit vidám emlékeket.
 Bortól piros arcú cimborák dalát hallom.
 Midőn alatt levélpatak csörgedez.
Nyár heve érlelte mézet gyűjt a gazda,
 Kegyes napsugár járja a dombtetőt.
 Gondos kezek nyomán siklik a munka,
 A fanyarság daróca messzire menekült.